

MÄSTERKATTEN I STÖVLAR

(Saga från Frankrike)

Det var en gång tre pojkar vars far var mjölnare. När han så småningom dog var det inte mycket han hade kunnat lämna efter sig till sina söner. Det fanns en kvarn, en åsna och en katt. Den äldste tog hand om kvarnen, den näst äldste fick åsnan och den yngste blev sittande med katten.

"Det var ju typiskt", sa den yngste pojken. "Mina bröder kan slå sig ihop och ha stor nytta av sina arvedelar, men vad ska jag med en katt till. Kanske jag kan göra mig ett par varma kalsonger av hans skinn."

När katten hörde detta grinade han illa och sa: "Unge man, om du bara ger mig en säck och låter sko mig ett par stadiga stövlar, så jag kan vandra snabbt och vida omkring, ska du nog få se att din lott ingalunda var den sämsta!"

Ynglingen blev förvånad över kattens förslag, men gjorde som han sagt och lade sina sista slantar på ett par stadiga stövlar till sin katt. Katten sa tillfälligt adjö till sin husbonde, tog sin säck på axeln och gick ut i världen. När han kom till en stor äng fick han syn på en massa kaniner som hoppade runt överallt. Katten fyllde sin säck med klöver och annat grönt, lade säcken öppen på marken och la sig själv ner en bit därifrån och spelade död.

Till slut blev några av kaninerna nyfikna på vad säcken kunde innehålla. Katten verkade ju inte vara någon fara, lealös och blek som han låg i gräset.

När de fick se att säcken var full med rena kaningodiset hoppade de genast in och började äta. Då flög katten upp som en raket, knöt ihop säcken och vred nacken av kaninerna. Så slängde han sin fångst över axeln och vandrade iväg mot kungens slott.

Katten förklarade för slottsvakterna att han hade ett viktigt ärende till kungen själv och att det var säkrast att han blev åttlydd. När katten så stod inför majestätet bugade han djupt och sa: "Ers höghet, jag har med mig nyfångade kaniner som min herre, den ädle markisen av Carabas, har beordrat mig att skänka ers höghet." "Hälsa er herre markisen att jag älskar kaninstek, och att hans gåva gjort mig mycket nöjd!" sa kungen.

En tid senare gav sig katten ut på jakt igen. Den här gången var han ute efter rapphöns och hällde lite vetekorn i sin säck. När några av fåglarna gått in i säcken stängde katten igen den och nackade djuren, just som han gjort med kaninerna. Återigen gick han till kungen och presenterade rapphönsen som en gåva från den ädle markisen av Carabas.

Kungen lät sig väl smaka, och hälsade och tackade. Det här hände några gånger till. Katten gav kungen de mest välgödda exemplaren av de

mest svårfångade villebråden. Kungen blev förstås mer och mer nyfiken på denne mästeryägare, markisen av Carabas.

Så en dag fick katten höra att kungen tänkte ta sig en åktur i vagn med sin dotter, prinsessan. Detta skedde inte så ofta eftersom prinsessan var den vackraste flickan i hela landet och alltid måste väja sig från kärlekskranka friare. Katten sprang hem till sin husbonde och sa: "Nu ska du göra som jag säger. Gå ner till floden och bada dig strax bredvid den stora bron, så är din lycka snart gjord."

Ynglingen tyckte det var en underlig begäran, men gjorde som katten sagt. Under tiden hade kungen och prinsessan hunnit lämna slottet. Då katten, som stod på bron och höll vakt, hörde vagnen komma ropade han: "Hjälp, hjälp! Min herre markisen av Carabas håller på att drunkna!!"

"Oj!" tänkte kungen, som hört kattens rop. "Där har vi ju honom." Kungen kallade på sina marschalkar som genast hoppade ut i floden och drog upp den förvånade mjölnarynglingen. Medan detta hände gick katten upp till vagnen och förklarade att hans herre först blivit bestulen på sina kläder och sedan kastats i floden.

"Skurkar!" sade katten. "De värsta, mest kallblodiga skurkar man kan tänka sig!"

Kungen, som inte heller kunde simma, ryste när han hörde kattens berättelse och befallde genast sin hovskräddare att fara hem till slottet och hämta de bästa kläder ur kungens egen garderob. Snart satt mjölnarynglingen välklädd och ompysslad i kungens vagn och pratade som han trodde att markiser gjorde. Mest tittade han på prinsessan, som var vackrare än allt han tidigare sett.

Katten sprang i förvåg. Ett stycke fram vid vägen mötte han några bönder som skördade säd på en enorm åker.

"Vems ägor är detta?" ville katten veta.

"Vi arbetar för en människoätande jätte", svarade bönderna. "Vid vägens slut ligger hans borg."

"Men om ni har livet kärt ska ni säga att ni arbetar för markisen av Carabas, om någon frågar. Gör ni inte det ska jag se till att ni får huvudena avknipsade varenda en!" hotade katten.

En stund senare kom kungens vagn körande. När kungen fick se det stora sädesfältet ville han förstås veta vem som ägde alltihop.

"Vi arbetar för markisen av Carabas!" svarade de rädda bönderna, som helst ville ha sina huvuden kvar.

Kungen blev imponerad av markisens rikedom och gratulerade mjölnarynglingen, som var minst lika förvånad själv. Under hela resan gjorde katten lika dant. Alla som han mötte på jättens ägor lurade han att ljuga för att mjölnarynglingen skulle verka allt rikare. Kungen tyckte att markisens förmögenhet var fantastisk och måste erkänna att den ädle Carabas nog måste ha mer pengar än han själv.

Till slut kom katten fram till jättens borg. Han klev in genom den stora porten och stegade modigt fram till den gräslige jätten som satt och åt lunch på helstekta spädbarn.

"Bäste herr jätte", började katten. "Jag tyckte att jag inte kunde passera så nära ert slott utan att stanna och hälsa".

Det tyckte jätten var väluppfostrat och hälsade katten så hövligt en jätte nu kan.
"Jag har också hört att ni är en baddare på trollkonst", fortsatte katten.
"Det stämmer", bullrade jätten smickrad. "Jag kan förvandla mig till alla djur, val
som tiger som elefant!"

Det ville katten gärna se, sa han, och innan han visste ordet av hade den ruskige
jätten förvandlat sig till ett ännu hemskare, rytande lejon! Katten blev så rädd att han
for rätt uppför ena väggen och satte sig på en av takbjälkarna. När jätten ändrat sig
tillbaka kom katten ner igen.

"Vad säger du om det där?" ville jätten veta. "Hemskt eller hur??"
Katten erkände att han blivit mycket rädd, men tillade: "Att förvandla sig till ett lika
stort eller större djur är nog ingen stor konst. Men om du skulle bli mindre än vad
du är nu, det vore allt ett trick det. Lite för svårt för dig, kanske..."
"Vasa!?" dundrade jätten. "Titta här bara ska du få se!"
Genast krympte jätten ihop till en liten mus som ilade omkring på golvet. Lika
snabbt flög katten på honom och, vips -hade han slukat den lilla musen.

Nu hade kungens vagn hunnit fram till jättens borg och katten sprang ut på
vindbryggan för att hälsa sällskapet.

"Välkommen till min herres, markisen av Carabas hem!" sa han och bugade djupt.
"Vilket fantastiskt slott!" myste kungen. "Kan vi inte gå in och titta?"

Mjölнарpojken, numera markisen av Carabas, kunde förstås inte neka till detta och räckte prinsessan handen för att hjälpa henne ur vagnen. Katten satte snart jättens uppässare i arbete. De var glada att bli av med sin grymme husbonde. Snart hade de städat undan jättens rysliga lunch och serverat fram det bästa slottets skafferier kunde erbjuda i mat och dryck. Efter många glas vin var kungen gladare än någonsin.

"Min kära markis, jag har aldrig sett maken till rikedom eller en hövligare värd", skrattade han. "Jag ger mig inte förrän du äktar prinsessan och blir min svärson!" Och eftersom prinsessan också fattat tycke för ynglingen hade hon inga som helst protester.

Så blev det alltså som katten lovat sin husbonde, för kan man önska mer än att vara rikast i landet och gift med den vackraste flickan. Katten stannade hos mjölнарpojken.. Jag menar markisen, och var rådgivare åt både honom och kungen. Möss fångade han ibland, men då bara för motionens skull.

SLUT!